

Festen

Det är Danne som kör. Minna skulle aldrig ens ifrågasätta - det är bara så det är. Han går till förarsidan, och hon till passagerarsidan. I alla fall på vägen dit. Hon vet ju hur det kommer bli sen. Skulle inte hon kunna köra hem? Han kör ju alltid annars, så det kunde hon ju ställa upp på. Någon rättvisa måste det väl finnas?

Jo, *rättvist* är ett ord Danne ofta använder. Som ett slagträ kommer det. Ett vapen. Hon har ofta tänkt att också hon kunde använda det. Det om något vore ju rättvisa. Att få använda sig av ett likvärdigt vapen. Ändå blir det aldrig av. Det kommer sig liksom inte naturligt, som det gör för Danne.

”Jävlar vad gott det ska bli med ett par kalla”, suckar han och lägger upp armen på dörren. Vinden fläktar i hans hår, och solglasögonen sitter på. Vilken syn. Han är riktigt snygg, Danne. Det kan man inte säga något annat om.

”Mmm”, instämmer Minna. Hon tar fram fickspeglarna och bättrar på med läppstift. Det gäller att passa på nu när hon kan. Hon avskyr att bättra på smink när andra ser på. Att avbryta ett samtal för att inspektera sitt utseende, det passar sig inte alls. Fast inför Danne spelar det ingen roll. Han skulle ändå inte märka någon skillnad.

”Jag ser verkligen fram emot ett glas vin”, fortsätter Minna och smäller ihop speglarna. ”Ett fylligt Merlot-vin. Och så en bit ost till. *Gud* så gott.”

Danne är bekymrad under solglasögonen. Han har skrynklat ihop munnen till en liten boll. ”Hur tänker du nu?”

Minna ler mjukt. ”Älskling, du vet väl att jag älskar Merlot? Se inte så förvånad ut.” Men Danne verkar bara ännu mer förvirrad. Hon tycker nästan synd om honom. Stackars människa. Inte kan det väl finnas med på hans världskarta att han ska köra hem? Han som sett fram emot att dricka öl. Han som slitit som ett djur hela veckan och inte gjort annat än att vara ansvarsfull. Han om *någon* förtjänar väl ett par öl?

Det pratas om att bastun ska vara påslagen. Det får man inte missa. Bastukvällarna hos Levins är minnesvärda. De har ett barbord uppställt precis utanför. Där kan man förse sig med både vin, öl och sprit. I bastun brukar Danne och grabbarna ta en whisky. En liten jävel, som Danne säger. En liten jävel som går rakt upp i skallen.

”Nu var det väl inte *Merlot* jag tänkte på”, fräser han. ”Jag tänkte mer på vem som ska köra i kväll. Ska bilen stå kvar där över natten, eller? Det blir ett jävla strul att få hem den sen.”

Minna tar upp fickspegeln igen. Drar med tungan över tänderna. Det värsta med rödvin är att det lämnar en blå beläggning. Kanske att hon kan varva med vitt vin, bara för att vara på den säkra sidan. Det kommer säkerligen finnas både vitt-, rött- och rosévin. Jo, så kan hon göra. ”Oj då”, utbrister hon. ”Vad tokigt att du inte sa det innan vi åkte. Jag tog ett glas vin när jag gjorde mig i ordning, vet du. Jag tänkte att du ville köra.”

Danne vänder sig mot henne. Ögonbrynen har krupit ner ordentligt nu. Hon vet att det blixtrar i hans ögon, även om hon inte kan se det för glasögonen. ”Vad då? Du kör ju *alltid* hem från Levins! Varför skulle jag plötsligt vilja det?”

Minna ser fundersam ut. Hon riktigt suger in vad Danne säger, som om det var ett helt främmande sätt att se på saken. Som om det aldrig slagit henne förut. Skulle det finnas vissa tillfällen då Minna *alltid* kör? En oskriven lag. För Danne är det självklart – han ställer alltid upp. Oavsett väder kör han, vart de än ska. Nu, när han för en gångs skull vill festa till, då får han inte det. Inte ens nu kan Minna tänka sig att köra.

”Du kör ju alltid annars”, svarar hon. ”Det är lite svårt att veta när du vill att jag ska köra.”

Danne slår handen i ratten. ”Skitsnack! Du vet precis när du ska och inte ska köra! Du är bara så jävla bekväm. Säg som det är istället. Du är för feg för att köra hem när det är mörkt, visst är det så? Fan, du är ju helt otrolig. Då ska man vara chaufför åt lilla frugan alltså. Schyst stil, Minna. Jävligt schyst.”

Minna sluter ögonen. Föreställer sig vinet, alldeles rött kommer det att vara. Rött och tjockt. Det kommer smeka lent mot tungan när det far ner i halsen, som blod. Värmen som stiger i huvudet. Kinderna kommer bli rosiga. Som om hon var ung, fnittrig och full av energi. Precis så kommer hon att känna sig. Fulländad. Alldeles, alldeles fantastisk!